

Rom upprättar synen – nummer två

Att identifiera det moderna Rom och den profetiska synen i de sista dagarna

Jeff Pippenger

2024-07-05

Och i de tiderna skall många resa sig mot kungen i södern; också våldsmännen bland ditt folk skall upphöja sig för att stadfästa synen; men de skall falla. Daniel 11:14.

Den korrekta identifieringen av den makt i de sista dagarna som framställs som det moderna Rom, och därmed den makt som ”fastställer synen”, är väsentlig och har betydelse för frälsningen. Den utgör ett led i den slutliga prövningsprocessen för de etthundrafyrtiofyra tusen. Ordet ”syn” i versen är samma hebreiska ord som Salomo valde när han angav varför Guds folk går under.

Där ingen syn finns går folket under; men den som håller lagen, salig är han. Ordspråksboken 29:18.

Alla profeter talar mer direkt om de sista dagarna än om någon annan period i den heliga historien, och Salomos varning om nödvändigheten av att äga ”synen” är en fråga om liv eller död. Sanningen skiljer alltid och frambringar två klasser av tillbedjare. I versen finns en klass som går under och en klass som lyckligt håller lagen. Det bör dock observeras att Salomos råd är placerat i sammanhanget av en strid om ”sanningen”. Det står också i sammanhanget av liknelsen om de tio jungfrurna, ty liknelsen om de tio jungfrurna är en grundläggande illustration av Guds folks erfarenhet i de sista dagarna.

Dåren uttalar allt som är i hans sinne, men den vise håller det tillbaka till dess senare. Om en härskare lyssnar till lögnen, blir alla hans tjänare ogudaktiga. Den fattige och den falske mötas; Herren giver ljus åt deras bådars ögon. Den konung som troget skipar rätt åt de fattiga, hans tron skall bestå för evigt. Riset och tillrättavisningen giver vishet, men ett barn som lämnas åt sig självt drager skam över sin moder. När de ogudaktiga förökas, tilltager överträdelsen; men de rättfärdiga skola få se deras fall. Tukta din son, så skall han giva dig ro; ja, han skall skänka din själ glädje. Där ingen profetisk syn är, blir folket tygellöst; men salig är den som håller lagen. Ordspråksboken 29:11–18.

Det är inte min avsikt att peka finger åt dem som kan hålla fast vid en annan förståelse av det moderna Rom än den jag har. Min avsikt är att visa att Salomo vänder sig till två grupper av tillbedjare, vilka han betecknar som en ”vis man” och en ”dåre”. ”Dåren” identifieras också som den ”ogudaktige”. De visa och de oförståndiga jungfrurna i liknelsen identifieras också i den profetiska linjen i Daniel kapitel tolv som de visa och de ogudaktiga.

Många skall bli renade och gjorda vita och prövade; men de ogudaktiga skall handla ogudaktigt, och ingen av de ogudaktiga skall förstå; men de visa skall förstå. Daniel 12:10.

Salomo och Daniel är ense med varandra, ty allt det profetiska vittnesbördet samstämmer i de sista dagarna. De visa förstår ”kunskapens tillväxt”.

Och de som äro visa skola lysa såsom himlavalvets glans; och de som föra många till rättfärdighet såsom stjärnorna för evigt och alltid. Men du, Daniel, göm dessa ord och försegla boken intill ändens tid: många skola springa hit och dit, och kunskapen skall varda stor. Daniel 12:3, 4.

Vers tio identifierar den trestegsprocess av prövning som skiljer ut jungfrurna, vilka är kallade att vara bland de etthundrafyrtiofyra tusen. I båda fallen grundar sig sållnings- och prövningsprocessen på huruvida jungfrurna förstår den ökade kunskapen (synen) som öppnades vid ändens tid år 1989.

”Ändens tid” i de sista dagarna var år 1989, då verserna fyrtio till fyrtiofem i Daniel elva blev öppnade. Det fastställdes då att versernas ämne var den slutliga uppgången och fallet för kungen i norr. Det fastställdes då att kungen i norr i verserna är den påvliga makten i de sista dagarna. Inspirationen använder aldrig uttrycket ”Det moderna Rom”. Uttrycket myntades av mig för att beteckna den påvliga makten i de sista dagarna, ty profetiskt sett representerar ”modern” de sista dagarna. Ellen White använde aldrig uttrycket ”Det moderna Rom”.

Det finns felaktiga uppfattningar om vem nordens kung representerar i de sista sex verserna av Daniel elva, men det finns endast en riktig förståelse. Uppfattningen att nordens kung i dessa verser är påvemakten har härletts från många profetiska vittnen. Vers fyrtio inleder med att identifiera påvedömet som mottagare av ett dödligt sår år 1798, och därefter identifierar verserna fyrtioett till fyrtiotre de skeenden som är involverade i läkandet av det dödliga såret. Vers fyrtiofyra beskriver det budskap som väcker påvemaktens vrede och leder fram till vers fyrtiofem, då påvemakten kommer till sitt slutliga och fullständiga slut. Den syn som upplåstes år 1989 är synen om påvemaktens slutliga uppgång och fall i den yttersta tiden. Den synen är den ökade kunskap som frambringar och uppenbarar två klasser av tillbedjare, grundade på deras mottagande eller förkastande av den kunskap som finns i dessa verser.

Enligt samma kapitel där kunskapens tillväxt blev upplåst år 1989 är ”ditt folks rövare”, som ”upphöjer sig själva” och slutligen ”faller”, den symbol som stadfäster ”synen”. I den slutliga sållningen är den första prövande frågan vilka som framställs som ”ditt folks rövare”, ty de är den profetiska symbol som stadfäster ”synen”. Är rövarna den påvliga makten eller är de Förenta staterna?

Daniels bok och Uppenbarelsboken är samma bok och utgör två vittnen om samma profetiska linje. Daniel är början och Uppenbarelsboken är slutet, och tillsammans utgör de två vittnen om den sanning som förseglas upp vid ändens tid år 1989.

Daniel beskriver den reningsprocess som frambringades när Lejonet av Juda stam öppnade verserna fyrtio till fyrtiofem år 1989. Vid den tiden började en prövningsprocess för att avgöra och uppenbara vilka som skulle vara de ”präster” som utgör förbundsfolket, vilka är de etthundrafyrtiofyra tusen i de sista dagarna. Hosea tillägger att de som förkastar de sista dagarnas ökade kunskap inte kommer att bli någon av de präster som utgör de etthundrafyrtiofyra tusen.

Mitt folk går under av brist på kunskap. Eftersom du har förkastat kunskap, skall också jag förkasta dig, så att du inte längre får vara präst åt mig. Då du har glömt din Guds lag, skall också jag glömma dina barn. Hosea 4:6.

Uppenbarelseboken visar att den kunskap som förseglas upp och förkastas av en viss grupp fullbordar deras förkastelse strax innan nådatiden avslutas.

Och han sade till mig: Försegla inte profetians ord i denna bok, ty tiden är nära. Den som gör orätt må alltjämt göra orätt; och den som är oren må alltjämt vara oren; och den som är rättfärdig må alltjämt öva rättfärdighet; och den som är helig må alltjämt helgas.

Uppenbarelseboken 22:10, 11.

Milleriternas historia åskådliggör de etthundrafyrtiofyratusens historia, och tillsammans representerar Milleriterna och de etthundrafyrtiofyratusen början och avslutningen av de tre änglarnas budskap och verk i Uppenbarelseboken kapitel fjorton. De parallella historierna identifierar de händelser som är förbundna med nådatidens slut. Båda historiers verk har förebildats genom Elia och Johannes Döparen.

”Med bävan började William Miller att inför folket utveckla Guds rikes hemligheter och förde sina åhörare genom profetiorna fram till Kristi andra ankomst. Med varje ansträngning vann han kraft. Såsom Johannes Döparen förkunnade Jesu första ankomst och beredde vägen för hans ankomst, så förkunnade William Miller och de som förenade sig med honom Guds Sons andra ankomst.” Early Writings, 229, 230.

Milleritbudskapet identifierade de ”händelser” som är förbundna med nådatidens avslutning, såsom de framställs genom både Elia och Johannes Döparen.

”Det var nödvändigt att människorna väcktes upp för den fara de befann sig i; att de manades att förbereda sig för de högtidliga händelser som är förbundna med nådatidens avslutning.”

The Great Controversy, 310.

År 1989, i samband med Sovjetunionens sammanbrott, avseglades den del av Daniels bok som avsåg de sista dagarna, och en provningsprocess började. Provningsprocessen grundade sig på Guds folks förmåga eller oförmåga att förstå eller förkasta den ökade kunskap som framställs i de sista sex verserna i Daniel kapitel elva; verser som leder fram till den första versen i kapitel tolv, vilken identifierar ”nådatidens slut”. Budskapet om de ”händelser som är förbundna med nådatidens slut” avseglades då, och arbetet för dem som var kandidater att bli de etthundrafyrtiofyra tusendes ”präster” började. Deras uppgift var att ”förstå” och förkunna det budskap som framställs i avsnittet. Budskapet och arbetet för de etthundrafyrtiofyra tusen var att framlägga det avseglade budskapet för att väcka människor ”att bereda sig för de allvarliga händelser som är förbundna med nådatidens slut”.

”I dag, i Elias’ och Johannes Döparens ande och kraft, kallar budbärare som Gud har utsett en domsbunden världs uppmärksamhet till de högtidliga händelser som snart skall äga rum i samband med nådatidens sista timmar och Kristus Jesu uppenbarelse som konungarnas Konung och herrarnas Herre. Snart skall varje människa dömas för de gärningar som har gjorts

i kroppen. Guds doms stund har kommit, och på medlemmarna i Hans församling på jorden vilar det högtidliga ansvaret att varna dem som så att säga står på själva brädden av evig undergång. För varje människa i den vida världen som vill ge akt måste de principer som står på spel i den stora strid som utkämpas göras tydliga, principer av vilka hela mänsklighetens öden hänger.” Prophets and Kings, 715, 716.

Historien om Johannes Döparen och Kristus, liksom Milleriternas historia, illustrerar budskapet och verket hos de etthundrafyrtiofyra tusen. Både Johannes och Kristus förstod sitt budskap som representerande provotidens slut.

Men när han såg många av fariséerna och sadducéerna komma till hans dop, sade han till dem: Huggormsyngel, vem har varnat er att fly från den kommande vreden? Matteus 3:7.

Kristus framställde Jerusalems förstörelse, samma förstörelse som Johannes hade varnat de trätlystna judarna för, såsom annalkande. Jesus använde förstörelsen som en symbol för den ”vrede” som börjar när han, såsom Mikael, träder fram i Daniels tolfte kapitel, första versen.

”Kristus såg i Jerusalem en symbol för världen, förhärdat i otro och uppror och skyndande fram för att möta Guds vedergällande domar. Veerna över ett fallet släkte, som tyngde Hans själ, framtvang från Hans läppar det ytterst bittra ropet. Han såg syndens vittnesbörd tecknat i mänskligt elände, tårar och blod; Hans hjärta greps av oändligt medlidande med jordens betryckta och lidande; Han längtade efter att bringa dem alla lindring. Men inte ens Hans hand kunde hejda floden av mänsklig nöd; få ville söka sin enda Hjälpkälla. Han var villig att utgjuta sin själ intill döden för att föra frälsningen inom deras räckhåll; men få ville komma till Honom för att de skulle ha liv.”

”Himlens Majestät i tårar! den oändlige Gudens Son bedrövad i anden, nedböjd av ångest! Denna scen fyllde hela himlen med förundran. Denna scen uppenbarar för oss syndens övermåttan syndfulla natur; den visar hur svårt det är, till och med för den Oändliga Makten, att rädda de skyldiga från följderna av att överträda Guds lag. Jesus, då han blickade ned mot den sista generationen, såg världen indragen i ett bedrägeri liknande det som förorsakade Jerusalems förstörelse. Judarnas stora synd var deras förkastelse av Kristus; den kristna världens stora synd skulle vara deras förkastelse av Guds lag, grundvalen för hans styre i himmel och på jord. Jehovas bud skulle föraktas och sättas ur kraft. Miljoner, fjättrade i syndens trældom, Satans slavar, dömda att lida den andra döden, skulle vägra att lyssna till sanningens ord på sin hemsökelses dag. Frukansvärd blindhet! besynnerlig förvillelse!” The Great Controversy, 22.

Det var samma varningsbudskap som förkunnades av Johannes Döparen och även av Kristus, liksom milleriterna förkunnade samma budskap som identifierar de händelser som är förbundna med nådatidens avslutning, vilket de etthundrafyrtiofyra tusen skall förkunna. Tre vittnen — Johannes Döparen, Kristus och milleriterna — vittnar om att de etthundrafyrtiofyra tusens verk och budskap är en liv-eller-död-prövningsprocess, fullbordad genom den kunskapsökning som förseglades upp i 1989. Det budskap som då uppläts är den sista tidens syn, vilken de visa måste förstå om de skall vara de ”präster” som utgör de etthundrafyrtiofyra tusen. Om dessa kandidater inte förstår den synen, identifieras de som ogudaktiga, eller som dårar, och de går under. De och

deras barn förkastas i enlighet med deras förkastelse av synen, som är kunskapsökningen.

Guds ord identifierar att Rom är den makt som upphöjer sig själv, berövar Guds folk och därefter faller och upprättar synen. Frågan om huruvida det moderna Rom är den påvliga makten eller Förenta staterna är det prov som identifierar huruvida dessa kandidater är visa eller fåvitska jungfrur. Provet är ett profetiskt prov, hämtat från Daniels bok, vilket därefter bekräftas och fullkomnas i Uppenbarelseboken. Ämnet om det moderna Rom är inte enbart ett val mellan den påvliga makten eller Förenta staterna; det är det slutliga provet för de etthundrafyrtiofyra tusen. Det är ett profetiskt prov, och rätt förstått omfattar det varje framställning av den slutliga prövningsprocessen som framläggs inom Guds helgade profetiska vittnesbörd.

Prövningsprocessen på Johannes Döparens och Kristi tid hämtades från Daniels bok, liksom prövningsprocessen på milleritrörelsens tid. Såsom ett profetiskt prov är metodiken för hur sanningen fastställs lika väsentlig för dessa kandidater att rätt tillämpa, som det helt enkelt är att fasthålla den rätta uppfattningen om vem det moderna Rom är. Oavsett om den rätta identifieringen av det moderna Rom, eller tillämpningen av den rätta metodiken, beaktas, är båda delarna av provet förankrade i Daniels bok. I Daniel kapitel ett genomgick Daniel en trefaldig prövningsprocess, som började med kosten, därefter ett visuellt prov, följt av ett prov utfört av Nebukadnessar, en biblisk symbol för kungen i norr, den påvliga makten i de sista dagarna.

Och dessa fyra ynglingar gav Gud kunskap och skicklighet i all slags lärdom och vishet; och Daniel hade insikt i alla syner och drömmar. När nu tiden var till ända som kungen hade bestämt för att de skulle föras fram, förde överste hovmannen dem inför Nebukadnessar. Och kungen talade med dem; och bland dem alla fanns ingen som var såsom Daniel, Hananja, Misael och Asarja; därför fick de tjäna inför kungen. Och i alla frågor om vishet och förstånd som kungen ställde till dem, fann han dem tio gånger bättre än alla de spåmän och besvärjare som fanns i hela hans rike. Daniel 1:17–20.

”Vid dagarnas slut”, vilket profetiskt sett är de sista dagarna då de etthundrafyrtiofyra tusen provas, befanns Daniel och de tre värdiga vara ”tio gånger bättre än alla de spåmän och stjärntydare som fanns i hela hans rike”, och Daniel hade ”förstånd i alla syner och drömmar”. Daniel representerar de etthundrafyrtiofyra tusen, som i de sista dagarna förstår den kunskapsökning som kom när Kristus, såsom Lejonet av Juda stam, öppnade ”den del av Daniels bok som avsåg de sista dagarna”, år 1989.

Daniel förstod inte bara mer än andra angående drömmar och syner; han hade ”förstånd i alla syner och drömmar”. Han representerar dem som tillämpar metodiken rad på rad, ty den metodiken sammanför ”alla syner och drömmar” till ett sammanhängande budskap. Det budskap som sammanför alla drömmar och syner till en enda profetisk linje identifierar de ”händelser som står i samband med nådatidens slut”. Detta budskap är grundat på den profetiska symbol som är det moderna Rom, den makt som upphöjer sig själv, berövar Guds folk och faller.

Den kraften kan endast upprättas genom att den rätta metodologin tillämpas. De flesta som bekänner sig studera Bibeln förkastar metodologin rad på rad, och somliga som bekänner sig använda den tillämpar felaktigt de regler som utgör metodologin rad på rad. Dessa regler infördes

först i det offentliga dokumentet av milleriterna, och Guds folk i den yttersta tiden har på förhand varnats för att de som i själva verket är den tredje ängels budbärare kommer att använda William Millers regler för profetisk tolkning.

”De som är engagerade i att förkunna den tredje ängels budskap rannsakar Skrifterna enligt samma plan som Fader Miller antog.” Review and Herald, 25 november 1884.

William Miller representerade början på de tre änglarna i Uppenbarelseboken fjorton, och han förebildades av Johannes Döparen, som var början på det budskap vars avslutning Kristus var. Syster White sammanför uttryckligen Johannes Döparens prövningsprocess i förhållande till Kristus med de tre änglarnas prövningsprocess. Johannes inledde budskapet, och det var inte förrän strax före korset, när Kristus hade fört sina lärjungar till Caesarea Filippi, som Jesus sedan tillade detaljerna till det budskap som Johannes hade påbörjat. Den första sanning Johannes angav när han såg Kristus var att identifiera Kristus som Guds Lamm, som borttager världens synder.

Detta skedde i Betabara på andra sidan Jordan, där Johannes döpte. Nästa dag såg Johannes Jesus komma till sig och sade: Se Guds Lamm, som borttager världens synd. Det är om honom jag sade: Efter mig kommer en man som är före mig, ty han var till före mig. Joh. 1:28–30.

Därefter började den tre och ett halvt år långa prövotid som slutade vid korset. Efter att Johannes hade mördats strax före korset började Jesus sedan förklara just detta Johannes första uttalande.

När Jesus kom till trakterna kring Caesarea Filippi, frågade han sina lärjungar och sade: ”Vem säger människorna att jag, Människosonen, är?” De sade: ”Somliga säger Johannes Döparen, andra Elia, och andra Jeremia eller någon av profeterna.” Han sade till dem: ”Men vem säger ni att jag är?” Simon Petrus svarade och sade: ”Du är Kristus, den levande Gudens Son.” Då svarade Jesus och sade till honom: ”Salig är du, Simon Barjona, ty kött och blod har inte uppenbarat detta för dig, utan min Fader som är i himmelen. Och jag säger dig också att du är Petrus, och på denna klippa skall jag bygga min församling, och helvetets portar skall inte få makt över den. Och jag skall ge dig himmelrikets nycklar; och allt vad du binder på jorden skall vara bundet i himmelen, och allt vad du löser på jorden skall vara löst i himmelen.” Därefter befallde han sina lärjungar att de inte skulle säga till någon att han var Jesus Kristus. Från den tiden började Jesus visa sina lärjungar att han måste gå till Jerusalem och lida mycket genom de äldste och översteprästerna och de skriftlärda och bli dödad och på tredje dagen uppstå igen. Matteus 16:13–21.

Caesarea Filippi är namnet på Panium på Kristi tid, och Panium identifieras i den vers som följer efter vers fjorton i Daniel elva, där ditt folks våldsverkare, som upphöjer sig själva men faller, introduceras. Johannes Döparens budskap, inspirerat och fullkomligt, var budskapet i begynnelsen som representerade milleritbudskapet, vilket hade blivit grundat på Millers regler. Kristi budskap vid slutet, uppbyggt på och utvidgande Johannes budskap, och det förebildade budskapet vid slutet av de tre änglarna, vilket är grundat på Millers regler och de detaljer som fogas till Millers budskap när metodologin rad på rad når fram till slutet.

Att komma fram till en felaktig förståelse av den symbol som identifierar synen med symbolen för det moderna Rom motsvarar dem i Kristi historia som förkastade korsets budskap. Vi får veta att

de judar som förkastade Johannes Döparens budskap inte kunde vinna någon nytta av Jesu undervisning, och att historien om de judar som gjorde just detta representerar dem som förkastade den förste ängelns budskap. Milleriterna identifierade rövaren av ditt folk, vilka jag senare benämnde med orden ”det moderna Rom”, som den påvliga makten.

Vi kommer att fortsätta dessa överväganden i nästa artikel.